

- **Wekelijks Nieuws- en Aankondigingsblad voor Wetteren en Omliggende** - 51e JAARGANG nr.19
Drukkerij - Uitgeverij : Van Nieuwenhuysse, Hoogstraat 59, Wetteren ZONDAG 07 MEI 1961

Vroegere Wetterse Volkstypen

door Jef Maantjes

MONE DRIEGHE in zijn tijd
(vervolg)

Mone was in zijn jongenstijd, en dit hebben wij trouwens allemaal op ons geweten, een echte ruitjestikker. Zo zouden ze Kaar zijn onkel eens benauwd maken. Bij Stientje Waggem, op de Dries natuurlijk weer, staken ze in de mastiek van zijn ruit een stevige stopnaald met een zwarte draad, waar een grote nagel hing aan te bengelen, van tussen de olievaten van Verschraege's welke op de Dries lagen, zaten onze twee spuiters weggestoken en dan maar trekken aan die draad met het bekende resultaat dat die nagel met zwaar getik Stientje deed verschrikken en uit zijn bed springen, om boven door de venster te loeren. Daar het getik bleef voortduren kwam hij ten slotte naar beneden en vond hij eindelijk het voorwerp van die slaapstoornis. Dat intussen de anderen hun biezen hadden gepakt, moet ge niet vragen.

En zo komen we op het tijdstip dat de jongens van daar uit de Hoenderstraat, eindelijk de school zouden verlaten en de een na de ander, aan het werk zouden gaan.

Of daarmee de guitenstreken van Mone Drieghe zouden ophouden? Geloof dit maar niet want in zijn jongelingsjaren zou hij maar voor goed beginnen.

Het zou voor onze afgestudeerden nu voortaan anders gaan, want bij vader Leon die schrijnwerker was, zou hij onder diens waakzaam oog, zijn stiel van timmerman aanleren en ge kunt mij geloven dat Edmond van in de beginne veel aanleg vertoonde

voor dit vak, zodat hij op 17-jarige leeftijd besloot om elders achter werk te gaan, want ge kunt gemakkelijk begrijpen, dat met een karakter zoals Mone had, het moeilijk voor hem was in vaders werkstal zijn werk te verrichten, waar hij geen gelegenheid had om de een of andere farce ten beste te geven.

Ook dat volgen der lessen in de vakschool te Gent hing zijn keel uit, en wanneer hij bij geen ander aan 't werk geraakte, liet Mone horen dat hij voor zijn eigen ging beginnen. Zo ver kwam het echter op dit ogenblik nog niet want kort daarop zagen wij hem aan 't werk bij een zekere Jef Eeckhout. Het was bij deze dat onze jonge timmerman zich nog meer wist te bekwamen en ten slotte zijn stiel grondig en goed kende. 't Was ook bij deze baas dat hij zijn eerste doodkist moest in mekaar timmeren en natuurlijk dan ook het baantje kreeg om mede met zijn baas te gaan "lichteren". Mone zweeg hierover thuis als vermoord en als tenslotte zijn moeder het toch vernam, zat het er wel wat op en kon hij na zo'n karweiken zorgen dat hij zich helemaal in andere kleren stak en hem van onder tot boven waste. Later zou Mone een echte specialist worden in dit werkske, maar dat derde hem niet in het minste, want hij was noch van duivel of helle vervaard.

Dat zijn grappen op zijn werk ook de lachlust der anderen verwekten, hoeft niet gezegd, want veel sloeberijen haalde hij dagelijks uit zijn koker, te lang en te breed om te beschrijven.

Zo heb ik mijn gebuur op een zekere Wetteren-Kermis eens tot aan het Congregatiegebouw zien komen, met een schoon wit hemdeken aan, dat hij over zijn broek over zijn knieën liet hangen, op zijn hoofd had hij zuster Trude haar strooien hoedje op. Mone had veel bekijks van al de

kermisgasten, welke naar de markt gingen. Ziezo, zegde Mone tegen mij en Flore, mijn weddenschap is gewonnen, mijn broere beloofde mij 2 fr. drinkgeld als ik in mijn hemdeslip dierf lopen midden in de namiddag, tot aan Winters poort.

't Zou er nog op verbeteren toen hij begon op café te gaan met zijn onafscheidelijke vriend Ciesken, ook een scheidsrechter van beroep, en past op als die met hun beiden ergens binnenvielen, dan werden van alle zotte streken uitgehaald. Zo wist Mone te vertellen dat hij de macht bezat van een echte tovenaard, om zijn medium of zijn kameraad, alle toeren te doen uitvoeren welke hij zelf wenste. Zo gebeurde het eens dat voor een volle café volk, Mone zijn kunsten zou ten beste geven tot meerder jolijt der verbruikers. Zo zou Ciesken door enkele zelf 't hoopgeschoten toverwoorden van Mone, als 't ware gemagnetiseerd zijn en met nog een laatste spreuk van Hokus ! Pokus ! Pas ! zegde hij tot het publiek : Zie goed uit uw ogen hij gaat Marie daar embrasseren en zo gebeurde het, en toen het medium door al dit succes wat aangemoedigd scheen, zou hij ook beginnen met in dat meisje haar sacoché te gaan tasten en er haar portemonnaie uit te halen, maar hiermede was de uitverkorene niet gediend en gans onverwachts gaf ze het medium een goede duw, zodat hij op de grond terecht kwam. Of er daar gelachen werd moet ge niet vragen, en Mone en Ciesken staakten voor deze avond hun kunsttoeren.

't Zal ook rond dit tijdstip geweest zijn, dat onze vriend begon met "over zijn schouders te kijken" en mee te gaan met de makkers naar al de kermiskes hier in 't ronde en of de Wetteraars gekend waren, zwijg mij daarvan.

Zo trokken ze weer op zekere zondag naar de Kortenbos van Massemen,